

Prof. dr. Zdravko Tomac

HRVATSKOJ TREBA POVRATAK NA TUĐMANOVU DRŽAVNIČKU DOKTRINU

Jedno vrijeme se činilo da bi drugi državnik među hrvatskim političarima mogao biti Ivo Sanader, međutim Sanader je prokockao svoju šansu jer je bitno odstupio od Tuđmanove političke doktrine ulagajući se lijevo liberalnim snagama i odstupajući od predizbornih obećanja. Pred izbore se pozivao na Tuđmanovu državničku doktrinu, da bi nakon izbora prihvaćao Vesnu Pusić koja je, zajedno s Mesićem, na čelu antituđmanovskih snaga koje kroz radikalnu detuđmanizaciju pokušavaju rashrvatiti Hrvatsku i vratiti nas tamo gdje smo ranije bili.

Kažu da vrijeme sve stavlja na svoje mjesto.

Kako vrijeme protiče usprkos vrlo smišljenih pokušaja diskreditacije i sotonizacije prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana sve je jasnije da je dr. Franjo Tuđman za većinu hrvatskog naroda simbol i metafora hrvatske državnosti i samostalnosti, hrvatskog prkosa i otpora i zato nije slučajno što je i dalje, devet godina poslije smrti, glavni i najopasniji protivnik antihrvatskih snaga.

Ali što je više napada, dr. Franjo Tuđman postaje sve omiljeniji u hrvatskom narodu. Sve je više trgova, ulica i aleja s njegovim imenom. Sve je više spomenika i bista te drugih načina obilježavanja trajnog sjećanja na dr. Franju Tuđmana. Za golemu većinu hrvatskog naroda dr. Franjo Tuđman je ne samo jedan od velikana, nego i najveći u Aleji hrvatskih velikana. Kao državnik, političar i znanstvenik, kao čovjek koji je bio na čelu hrvatskog naroda u vrijeme obrane Hrvatske, i koji je bio na čelu hrvatskog naroda u stvaranju procesa samostalne hrvatske države i borbe za opstojnost hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini, dr. Franjo Tuđman je zlatnim slovima upisan u hrvatsku povijest i nikakve harange, krivotvorine i optužbe ne mogu ga izbrisati iz hrvatske povijesti ni iz srca hrvatskog naroda, kako ove generacije tako i budućih generacija.

Nažalost istodobno i dalje jačaju smišljeni, dobro organizirani procesi - kako kažu radikalne - detuđmanizacije. Jake političke, medijske i druge snage u Hrvatskoj i u dijelu međunarodne zajednice, a osobito preko krivotvorenih optužnica na haškome sudu, pokušavaju sotonizirati i kriminalizirati Domovinski rat te državno i vojno vodstvo Hrvatske, na čelu s dr. Franjom Tuđmanom. Pokušavaju "Bljesak" i "Oluju" i cijeli Domovinski rat od našeg ponosa, pretvoriti u našu sramotu, a prvog hrvatskog predsjednika od hrvatskog velikana u navodnog ratnog zločinca kojega treba izbrisati spužvom zaborava i iz srca hrvatskoga naroda.

U biti, u Hrvatskoj se vodi presudna borba za budućnost hrvatskoga naroda i hrvatske države. Vodi se borba za istinu o prošlosti, koja je i presudna borba za budućnost, jer se svaki projekt budućnosti zasniva na interpretaciji prošlosti, jer se traži legitimitet u prošlosti.

Dva su simbola, dvije metafore, dvije ličnosti preko kojih će se dogoditi posljednji hrvatski odlučujući boj, u kojemu će se odlučiti tko smo, kamo idemo te tko i što ćemo biti.

To su Franjo Tuđman i Ante Gotovina, jer su, svaki na svoj način, postali čuvari hrvatskoga Grala, čuvari hrvatskoga narodnoga vrela, čuvari dostojanstva i samostalnosti, obnovitelji hrvatskoga narodnog duha i svega što narodu daje i ulijeva moralnu čvrstoću i odlučnost - biti svoj na svome, ali i čvrsto ostati svoj na svome.

Suprotni pol, suprotnu politiku i koncepciju čine provoditelji radikalne detuđmanizacije kao rashvaćenja hrvatskoga naroda, poslušnici stranih gospodara, eksponenti međunarodne nepravde nad hrvatskim narodom, koji naše svetinje pretvaraju u našu sramotu, a Domovinski rat u zločinački pothvat, čime pokušavaju ugroziti i same temelje ove države.

Na toj drugoj strani iskristalizirali su se simboli u obliku određenih ljudi. Izraz međunarodnih snaga i njihov izvršitelj svakako jest Carla del Ponte, kao reinkarnacija staljinističkog tužitelja Višinskog, kao izraz i provoditelj međunarodne nepravde. Druga ličnost, nažalost, jest aktualni hrvatski predsjednik Stjepan Mesić, ne zato što je najžešći protivnik i najveći krivac, jer ima i žešćih od njega, nego zato što je hrvatski predsjednik i što njegovo krivokletstvo na sudu, zbog njegova položaja, ima posebnu težinu. Stjepan Mesić, ne samo kao krivokletnik na sudu, nego i devet godina poslije smrti Franje Tuđmana

sustavno radi na kriminalizaciji Franje Tuđmana i njegova djela. Zato on objektivno postaje simbol i ključna osoba koju na svoj barjak stavljaju svi zagovaratelji i provoditelji radikalne detuđmanizacije.

Franjo Tuđman jest simbol i metafora hrvatske državnosti i samostalnosti, hrvatskoga prkosa i otpora. I zato nije slučajno što je on prvooptuženi u krivotvorenim optužnicama u Haagu, kao što nije slučajno da se, kao glavni svjedoci optužbe, kao i svjedoci krivotvorenih optužnica, dovode bivši i sadašnji hrvatski dužnosnici, najbliži suradnici Franje Tuđmana.

Mnogo je napisano o dr. Franji Tuđmanu u zbornicima koje godinama objavljujemo sa skupova, okruglih stolova i svečanih akademija u povodu obilježavanja rođenja i smrti dr. Franje Tuđmana.

Mnogo sam toga i osobno napisao (između ostaloga tri knjige) kao i mnogi drugi koji se nalaze u ovoj dvorani tako da nema potrebe ponavljati niti biografiju niti sva ona velika djela što je učinio dr. Franjo Tuđman, niti objašnjavati bit njegove političke doktrine.

U našim javnim istupima, člancima i knjigama, branili smo istinu o Domovinskom ratu, stvaranju i obrani Hrvatske i velikoj ulozi Franje Tuđmana. Nismo ništa dodavali jer Tuđmanovo djelo toliko je veliko da mu ništa ne treba osim istine. Ipak treba još jednom ponoviti da je dr. Franjo Tuđman jedini državnik među hrvatskim političarima i da nažalost nema nasljednika koji bi kao državnik uspješno dovršio njegovo veliko djelo. Jedno vrijeme se činilo da bi drugi državnik među hrvatskim političarima mogao biti Ivo Sanader, međutim Sanader je prokockao svoju šansu jer je bitno odstupio od Tuđmanove političke doktrine ulagajući se lijevo liberalnim snagama i odstupajući od predizbornih obećanja. Pred izbore se pozivao na Tuđmanovu državničku doktrinu, da bi nakon izbora prihvaćao Vesnu Pusić koja je, zajedno s Mesićem, na čelu antituđmanovskih snaga koje kroz radikalnu detuđmanizaciju pokušavaju rashrvatiti Hrvatsku i vratiti nas tamo gdje smo ranije bili.

Polazeći od navedenih činjenica mislim da je ne samo korisno nego i nužno potrebno osvrnuti se na aktualnu političku situaciju u Hrvatskoj, odnosno pokušati dati odgovor na temelju poznavanja Tuđmanove političke doktrine i njegovog političkog testamenta, što bi danas Tuđman uradio da je kojim slučajem živ i na čelu hrvatske države.

Najprije nekoliko riječi o haškome sudu. Ovih dana mogli smo pročitati kako je jedan engleski novinar napisao da je za Hrvatsku sreća što je Franjo Tuđman umro, jer da nije umro bio bi optužen i zatvoren na Haškom sudu, a to bi prema njegovom mišljenju, kompliciralo situaciju u Hrvatskoj.

Siguran sam da je Tuđman živ da ne bi bio na haškom sudu, ali sam isto tako siguran da haški sud ne bi dobio njegov pristanak da se kriminalizira Domovinski rat i da se istražuje "Oluja", a ne pojedinačni zločini učinjeni u "Oluji".

Također sam siguran da haški sud ne bi završavao svoj neslavni rad spektakularnim procesima Gotovini, Čermaku i Markaču, odnosno Hrvatima iz Bosne i Hercegovine u kojima je optuženo cijelo državno i političko vodstvo Hrvatske kao zločinačka organizacija na čelu s dr. Franjom Tuđmanom. Također sam siguran da hrvatska politika ne bi prihvatila slugansku politiku, niti krivnju koje nema, bez obzira na cijenu. Dr. Franjo Tuđman ne bi žrtvovao čast i dostojanstvo hrvatskog naroda, niti bi prihvatio lažne optužbe da je hrvatska država utemeljena na zločinu.

Teško je reći što bi takva politika značila za budućnost Hrvatske, ali sam siguran da Tuđman ne bi odstupio od obrane nacionalnih interesa i istine o Domovinskom ratu.

Da je Tuđman živ ne bi bilo sotonizacije Domovinskog rata i branitelja, niti bi on dopustio da se sustavno obezvreduje Domovinski rat kao temelj hrvatske države, a nameće komunistički antifašizam kao navodno izvorište hrvatske države.

Komunisti su stvarali Jugoslaviju, a ne samostalnu i suverenu Hrvatsku. Komunisti su zlorabili antifašizam hrvatskog naroda, preuzeli vlast i onemogućili demokratsku Hrvatsku. Kasnije su preko JNA ognjenim i mačem pokušali sačuvati monolitnu komunističku Jugoslaviju. Najveće zločine učinila je Titova armija i u Vukovaru i u Srebrenici. Ne treba zaboraviti ni Bleiburg i brojne zločine prema hrvatskom narodu tijekom Titova vladanja. Hrvatski branitelji borili su se protiv agresije Titove armije i Titovih vojnika s crvenom zvijezdom petokrakom na čelu. Hrvatski vojnici pobijedili bi tu armiju koja se tijekom rata pretvarala u srpsku armiju da međunarodni moćnici nisu zaustavili njihov pohod. Tuđman i Gotovina spasili su Bihać koji bi bez njihove pomoći postao nova Srebrenica. Hrvatska vojska je omogućila kraj rata. Zato je strašno što je Gotovina u zatvoru, a Mladić na slobodi. Zato je strašno što prvi hrvatski predsjednik, dr. Franjo Tuđman kao svoj trg, kao navodni spomen i počast ima jednu neuređenu livadu koja nije čak ni park, a kamoli trg, a maršal JNA - znači agresorske JNA, ima najljepši trg u Zagrebu.

Postavlja se pitanje kako bi se danas dr. Franjo Tuđman odnosio prema komunističkom antifašizmu, Titu i svemu što se događa u njegovoj obnovi. Poznato je da je Franjo Tuđman u uvjetima stvaranja hrvatske države smatrao da je nužna pomirba te je pozvao u zajedničku borbu sve koji su se spremni boriti za samostalnu i suverenu Hrvatsku. Napravio je savez, uvjetno govoreći od ustaša do udbaša. Smatrao je da treba zaustaviti hrvatske ideološke borbe i ne dopustiti obnavljanje hrvatskih krvavih mostova na kojima se bore ideološki suprotstavljeni i podijeljeni Hrvati. U takvim uvjetima Tuđman je sprječavao otvaranje ideoloških borbi, lustraciju i na neki način štutio je Tita kao državnika i nije dopuštao, npr. što je bio opći zahtjev, da se ukine Trg maršala Tita.

Zato je pitanje da li bi i danas dr. Franjo Tuđman branio Tita i titoizam, da li bi i dalje branio Trg maršala Tita. Uvjeren sam da je njegova tadašnja politika bila mudra s obzirom na odnos snaga i potrebu hrvatske sloge. Također sam uvjeren da bi danas dr. Tuđman podržao traženje istine o Titu i titoizmu. Priznao bi državničke zasluge i njegovu povijesnu ulogu, ali bi osudio počinjene zločine i ne bi dopustio da se zaslugama negiraju i brane počinjeni zločini. Mislim da bi se Tuđman oštro suprotstavio obnovi titoizma i svakoj ideji balkanskih regionalnih integracija koje se pokušavaju na stotine načine nametnuti hrvatskom narodu.

Dr. Franjo Tuđman sigurno ne bi dopustio sustavnu kriminalizaciju Domovinskog rata i branitelja, ne bi dopustio izjednačavanje krivnje između Hrvatske i Srbije. A da je Franjo Tuđman živ sigurno ne bi bilo moguće ono što danas uz veliku medijsku halabuku rade Stjepan Mesić, Ante Nobilo, Milorad Pupavac, Vesna Pusić i mnogi drugi. Prijedlog Stjepana Mesića da se ukinu počasti preminulim braniteljima, kako je napisao novinar Tihomir Dujmović, pravo je dno dna. Ne zna se što je gore, što je veća uvreda: taj prijedlog predsjednika države ili konstatacija člana HNS-a Ante Nobila da je "Oluja" više genocid nego strašni zločini u Vukovaru. Ili stalne izjave Vesne Pusić da je Hrvatska agresor na Bosnu i Hercegovinu, da nema Domovinskog rata nego da se radi o prljavom dogovoru Tuđmana i Miloševića radi komadanja Bosne.

Da je Franjo Tuđman živ sve to ne bi bilo moguće.

Isto tako ne bi bili mogući bilo kakvi regionalni procesi na Balkanu, niti mirenja sa Srbima na krivotvorinama i lažnim optužbama protiv Hrvatske.

Nema sumnje da je Franjo Tuđman u svojoj političkoj i državničkoj doktrini smatrao da je nužno uspostavljanje normalnih odnosa sa Srbijom. Čak je smatrao da je to bitan uvjet stabilnosti i mira na Balkanu.

U svojoj bez sumnje najznačajnijoj knjizi "*Bespuća povijesne zbiljnosti*" Tuđman izlaže načela trajnoga rješavanja sukoba sa srpskim narodom. On ukazuje na potrebu utvrđivanja istine o povijesnim zbivanjima, kao pretpostavci otklanjanja uzroka sukoba. On traži da i jedan i drugi narod prihvate nacionalnu samobitnost hrvatskoga i srpskoga nacionalnoga bića onakvim kako je oblikovano tijekom povijesnoga razvitka, sa svim njegovim sastavnicama i odredbenim čimbenicima. Tuđman je smatrao da je nužno svakome narodu priznati pravo na samoodređenje i na svoju državnost, tj. neokrnjeni suverenitet i pravo na odlučivanje o svojoj sudbini, te da na tim načelima postoji prostor za dogovorno rješavanje spornih pitanja radi skladnog suživota dvaju naroda, koji stjecajem okolnosti žive u više država.

Dakle, dr. Franjo Tuđman, kao povjesničar, znanstvenik, političar i državnik, bio je žestoki kritičar i borac protiv velikosrpske hegemonije, ali je smatrao da, kada se ona pobijedi, odnosno ako se napusti koncepcija velikosrpske hegemonije, ostaje prostor za rješavanje otvorenih pitanja i sporova između hrvatskoga i srpskoga naroda.

Dakle, da je živ, danas bi i Franjo Tuđman radio na normalizaciji odnosa sa Srbijom, ali bi prethodno tražio da se utvrdi istina o velikosrpskoj agresiji, da Srbija prizna krivnju, da se ispriča i da osudi velikosrpske snage koje i dalje vode politiku nove agresije radi stvaranja velike Srbije.

Dr. Franjo Tuđman najviše je kritiziran zbog svoje politike prema Bosni i Hercegovini. Međutim kako vrijeme prolazi sve je više argumenata koji potvrđuju da su Tuđmanova upozorenja i strahovanja bila opravdana.

Dr. Franjo Tuđman, kao povjesničar i znanstvenik, ali i kao političar i državnik, nije vjerovao u opstanak komunističkih federacija nakon sloma komunizma te je tvrdio da se one ne mogu održati u demokratskim uvjetima, bez diktature jednopartijskog monopolnog sustava.

U tom kontekstu on je smatrao da će nakon raspada Jugoslavije, odnosno SFRJ, i stvaranja novih država biti velikih problema s onim političkim snagama koje će na novi način pokušati stvoriti ponovno neku multinacionalnu državu, savez ili konfederaciju na zapadnom Balkanu. Zato je inzistirao da se u hrvatski Ustav zapiše zabrana stvaranja takvih integracija.

Isto tako, smatrao je da će Bosna i Hercegovina, nakon raspada Jugoslavije, doći u velike teškoće, jer će većina Srba težiti čvrstim vezama sa Srbijom, a Hrvati s Hrvatskom, dok će Bošnjaci-Muslimani težiti stvaranju nove bosanske nacije s tri vjere, odnosno unitarnu državu. Isto tako, smatrao je da upravo takva situacija u Bosni i Hercegovini i činjenica da Albanci žive u četiri države na teritoriju međusobno povezanom, na kojem imaju većinu, u uvjetima kada nije riješeno pitanje Makedonije i odnosa Srbije i Crne Gore, u uvjetima kada će se ponovno inzistirati na stvaranju političke autonomije Srba u Hrvatskoj, *dovesti do pritisaka za obnovu balkanske unije, odnosno Udruženih Država Balkana. Bio sam više puta prisutan kada je stranim državicima Tuđman objašnjavao svoju viziju, tvrdeći da će upravo takvo stvaranje političkih autonomija, entiteta, malih državica, otvoriti nove sukobe oko granica, te da će tada međunarodna zajednica reći: "Jedini je izlaz da na neki način živite zajedno u nekoj zajednici, jer tada neće biti važno s koje strane granice živi Srbin, Hrvat, Musliman ili Albanac."* Sve ovo što se nakon smrti Franje Tuđmana događa pokazuje da su njegova upozorenja i strahovanja bila opravdana. Još je važnije naglasiti da što više vrijeme odmiče, da se sve više pokazuje da je u mnogim pitanjima Franjo Tuđman bio u pravu.

On nije vjerovao u opstanak multinacionalnih država i državica na ovome prostoru, zato je smatrao potrebnim razgovarati sa Srbima i o viziji budućnosti, kako bi se izbjegli uzroci novih ratova i sukoba. Smatrao je da stvaranje, u Hrvatskoj, srpske autonomije ili federalne jedinice, vodi u novi rat. Kako se te ideje ponovno obnavljaju i kako se, na neki način, u novim uvjetima obnavljaju ideje srpske autonomije u Hrvatskoj, kao i zapadno-balkanske konfederacije, nema nikakve dvojbe da je korisno ponovno valorizirati Tuđmanovu političku doktrinu, a ne ga sotonizirati i kriminalizirati, kako se to danas u Hrvatskoj radi.

Danas se, kako kome treba, mnogi pozivaju na Tuđmanovu doktrinu i različito ju interpretiraju vezano za Europsku uniju. Zato je korisno ukratko reći istinu o toj Tuđmanovoj viziji Europske unije i mjestu Hrvatske u njoj. Dr. Franjo Tuđman, kao povjesničar i znanstvenik, analizirao je sudbinu malih europskih naroda, bolje reći malobrojnih po broju pučanstva, u odnosu na velike sile i takozvane velike ideje (panslavizam, australizam, ilirizam, jugoslavenstvo i komunistički internacionalizam). On je to obradio u svojoj knjizi *Velike ideje i mali narodi*, sedamdesetih godina, i trideset pet godina kasnije, u svojim radovima *Povijesna sudba naroda* i *Nacionalno pitanje o suvremenoj Europi*. On je već tada, prije trideset pet godina, prerekao sumrak višenacionalnih država. Tuđman ukazuje da manji narodi nisu manje vrijedni i da je za male narode najvažnije sačuvati svoj identitet i oduprijeti se takozvanim velikim idejama, kojima se pod firmom univerzalizma, u stvari, nameću interesi velikih naroda i porobljavaju mali narodi.

Tuđman, kao državnik i političar, stvarajući na čelu širokog nacionalnog pokreta, suverenu i samostalnu Hrvatsku, devedesetih godina i u deset godina postojanja hrvatske države, sve do svoje smrti, *bio je svjestan velike opasnosti, da se komunistički internacionalizam i jugoslavenstvo i druge, navodno, velike ideje transformiraju u europeizam i globalizam kao novi oblik porobljavanja malih naroda, pa tako i hrvatskoga naroda.*

S druge strane, Franjo Tuđman bio je svjestan da Hrvatska nema previše izbora, da mora sudjelovati u nezaustavljivim procesima europskih integracija i globalizma. Međutim, on je inzistirao da Hrvatska u tome mora braniti svoje nacionalne interese i da *smije prihvatiti Europsku uniju samo kao zajednicu ravnopravnih država i naroda, a ne kao nadnacionalnu tvorevinu, u kojoj će svi mali narodi, pa tako i hrvatski narod, izgubiti svoj identitet, suverenitet i slobodu.*

Dakle, nije Franjo Tuđman bio protiv Europske unije, nego je bio protiv prihvaćanja ultimatumata i diktata i ucjena, koje ugrožavaju identitet, samostalnost i suverenost hrvatskoga naroda. Zato je razumljivo zašto je on bio vrlo nepopularan stranim gospodarima i upravljačima svijeta i zašto su ga žestoko napadali za vrijeme života, odnosno, zašto ga i danas, devet godina nakon njegove smrti, još žestoko napadaju i pokušavaju ga obezvrijediti i kriminalizirati kao osobu, a njegovu političku doktrinu i državničku politiku pretvoriti u zločinački pothvat i zločinačku politiku. Taj proces počeo je već devedeset i pete godine, neposredno nakon Oluje, i on traje do danas, i nastavit će se, kako bi se, kriminaliziranjem i dr. Franje Tuđmana i Domovinskoga rata, stvarali uvjeti za rušenje Hrvatske, kao nacionalne države hrvatskoga naroda na vrijednostima Domovinskoga rata i na državničkoj doktrini dr. Franje Tuđmana. Ako se ponavljanjem brojnih krivotvorina uvjeri hrvatski narod da je to navodno, u našem nacionalnom interesu, stvorit će se uvjeti za nametanje neke drugačije politike, u kojoj će na oltar globalizma biti žrtvovan i naš nacionalni identitet i naš suverenitet i naša sloboda i ravnopravnost. Ponovno se, skoro devedeset godina kasnije, vraćamo u prošlost, u kojoj mnogi u Hrvatskoj zaboravljaju *čuveno Radićevo upozorenje: "Nemojte biti guske u magli."*

Danas nam je potreban novi Tuđman ili barem čovjek koji će nastaviti njegovu državničku doktrinu. Uskoro će biti predsjednički izbori. To je šansa da hrvatski narod izabere predsjednika koji će vratiti dostojanstvo hrvatskom narodu, obnoviti slogu hrvatskog naroda i okupiti najšire nacionalne snage u ostvarivanju sljedećih ciljeva:

1. Obraniti istinu o Domovinskome ratu, zaustaviti kriminalizaciju Domovinskoga rata i suprotstaviti se svim sredstvima kriminalizaciji državnoga i vojnog vodstva Hrvatske na čelu s Tuđmanom.
 2. Odnose sa Srbijom i Crnom Gorom normalizirati, ali na povijesnoj istini, a ne prešutnim prihvaćanjem povijesnih krivotvorina.
 3. Onemogućiti sve oblike balkanskih integracija i odnose sa balkanskim državama normalizirati i razvijati na bazi individualnih ugovora i sporazuma, a ne stvaranjem raznih balkanskih integracija.
 4. Čvrsto braniti ravnopravnost i opstojnost hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini jer je to uvjet i dugoročnog opstanka hrvatske države.
 5. Zaustaviti rasprodaju hrvatske zemlje i u pregovorima s Europskom unijom čvrsto braniti naše nacionalne interese i po cijenu da proces ulaska u Europsku uniju duže traje.
 6. Suprotstaviti se obnovi titoizma i onemogućiti da se zločini komunizma pokrivaju zaslugama antifašizma. Tvrdo braniti i obraniti da je temelj ove hrvatske države Domovinski rat, a ne komunistički antifašizam iz Drugoga svjetskog rata.
 7. Zaustaviti napade na Crkvu i vjeru, i sve bitne vrijednosti nacionalnoga identiteta hrvatskoga naroda.
 8. Onemogućiti svaki pokušaj stvaranja autonomija u Hrvatskoj, bilo da se radi o autonomiji Istre ili o srpskoj autonomiji.
 9. Vratiti odlučivanje o bitnim nacionalnim interesima u Hrvatsku i jasno dati do znanja međunarodnoj zajednici da se neće više bespogovorno provoditi njeni zahtjevi ako su u suprotnosti s našim nacionalnim interesima.
 10. Bitno promijeniti stanje u hrvatskim medijima, inzistirati na domoljublju kao vrlini, inzistirati na duhovnom jedinstvu hrvatskoga naroda i uspostavljanju čvrstih veza s hrvatskom dijasporom i Hrvatima u Bosni i Hercegovini.
-

